



СО ВА,

яка хотіла стати
жайворонком

Галина Вдовиченко



YOPHI BIBLI

УДК 821.161.2

В 25

Вдовиченко, Галина

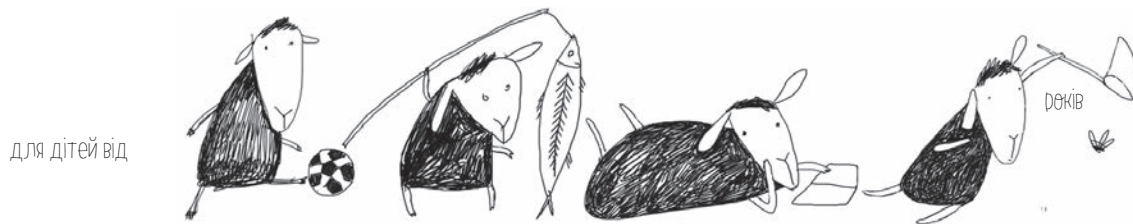
Сова, яка хотіла стати жайворонком / Галина Вдовиченко ; ілюстрації Христини Лукащук. – Чернівці : Книги – XXI, 2019. – 48 с.

ISBN 978-617-614-164-8

Нічна птаха витріщалася на денну своїми круглими очиськами, крутила головою. Отакої!
Невже й справді їй поміж усього птаства дісталися найгірші години доби? Вона нічого з того, чим так тішився Жайворонок, не чула й не бачила. Її час – темрява, зірки й тиша.
Нема чим похвалитися.

І от Сова вирішила: досить! Досить бути нічною птахою! Почухала собі черевце лапкою – і виголосила невеличку промову:

– Відтепер стану ранньою пташкою!..



© Книги – XXI, 2019

© Галина Вдовиченко, текст, 2017

© Христина Лукащук, художнє оформлення, 2017

Галина Вдовиченко


СОВА,

яка хотіла стати жайворонком




малювала Христина Лукащук

ЧОРНІ ВІВЦІ



Усе найцікавіше в лісі відбувалося зранку і вдень. Сові залишалося вірити цьому, бо звідки їй було знати? Вранці вона ще спала у своєму дуплі й нічого не чула, не бачила. І вдень вона ще спала. Прокидалася надвечір, коли до її старого дуба на узліссі прилітав Жайворонок.



Сова пір'ячко чистить, зарядку робить, а Жайворонок їй розповідає, який чудовий день добігає кінця. Потому він летить до себе в гніздечко, у густу траву, бо час йому лягати спати.



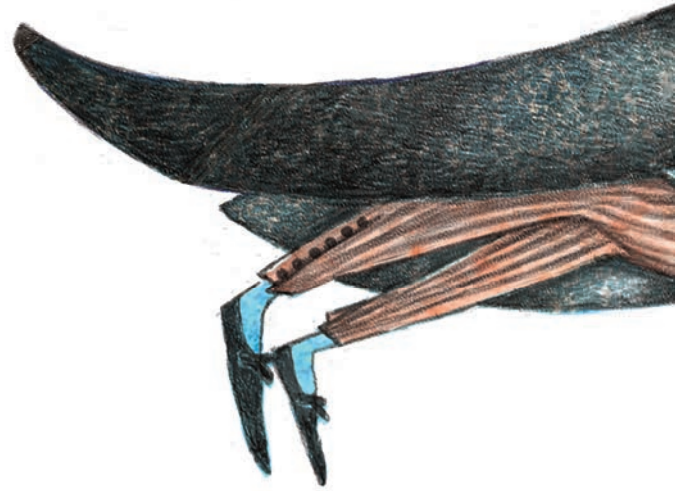
А у Сови все тільки починається. Бо Жайворонки, як відомо, рання пташка, а Сова – нічна. Коли один бадьорий та активний, друга спить. І навпаки.





Дивна між ними дружба, незрозуміла для багатьох птахів. Хижачка Сова могла запросто вполювати малого пташка: хап – ковць – і нема! Але на друзів не полюють. Тому Жайворонок не боявся Сови, і вона не виявляла до нього ані найменшої агресії. Уважно дослухалася до розповідей малого пташка, покліпуючи круглими очима. Не мала що йому розповісти цікавого про ніч. Залишалося тільки слухати про ранок та день – і мовчки зітхати.





Жайворонок прокидався вдосвіта. З першими променями сонця злітав у небо, високо-високо. Так високо, що годі було роздивитися. Заводив пісню про ранкове дзвінке повітря та літній полудень, про вільний пташиний літ та безмежний простір пасовищ і лук, про хрустке насіння, солодкі трави та смачні комашині хмарки... Далеко чути його бадьорі трелі, схожі на музику флейти. Життя прекрасне, співав Жайворонок, а ранок – найкраща пора дня.

